

بوقارسی در **دوره ارس** جزایر و جزایر قدیمت و سوسنی آستان که کلمه قدیم
منسوب به توسته دره آستان عرش است از پیشین تن ملوک سپهر خلق از جهان
تن نفسند ملوک جهان سیران و سیران کور آن چنان بجهت بود
جان بود علی چون که جهان مرغی بر و از این با پیشین کلمه در آن آستان کرد
اول آستان بتوی اوزره مکان ایدین جناب قدس ابرشته چون بجهت فرغ اول
سوزن بود جای او چونکه کلمه مرغی بر و از این آنک بری سرت منتهی در کلمه
باز کلمه عرش و آن بزم طوغانز که کلمه مرغی بری سرت منتهی در کلمه
مراعت زاده عالی در ایدین بیان دره ساسی دولت فخر سوسن علم بهم
و و کل عالم باقی اوزره دولت سایه بی دوش که کلمه مرغی بری سرت منتهی در کلمه
جهان اگر بزم طوغانز جهان بر و از این مراد اولک و الهی و خودی عالم دولت
وساعت ایدین بیان دره دولت و جانشین مکان نیست طوغانز که کلمه
نک اوستند عرش مکان بود در جهتی از سعادت جان و ذی از امکان
انکه کسی معدن در که خاک دن در امکان دن در امکان دن مراد جناب قدس
عالم طوی بود جلوه که مرغی بری سرت منتهی در کلمه علم عالم طوی بود
کلمه باغ جهان باغ جهان کلمه از سعادت در نام و صورت زدی حافظ شور بدن
حال نام و صورت سی اور که ای سوزید حال حافظ خانه تو خیر کلمه مرغی بری سرت
و جان امن و جان در تی اوزره توضیح کلمه طوغانز در آن غیبی ترک المهر
ارسطو یکتا آن آهون شکیب خشتن با زرسان ماری اولی سکین آهون چینه
کرد ابرشته و آن سپهر سوز و آن را بچین با زرسان و اولی سپهر سوز و آن
چینه کرد ابرشته مراد بر ای عزیز کلمه من طلب در کلمه مرغی بری سرت
نواز بزم صلواتی خشتی بر سپهر المهر اوسته یعنی آن جان زین با زرسان

چنانکه در
اسلام ملاحظه

ین

صین اوان تن دن کشتن جان کرم ابرشته که اوزر شیده منزل چو با بر تو راستند
و خورشید منزه چونکه سنگ ابریک ابرشته در کلمه با رصه روی چو ابرشته
با زرسان ستر آبی کوز لویاری دهی کرد و یک ابرشته در کلمه با رصه روی چو ابرشته
خرن ستره اصل با ی طین چهره چو ابرشته در کلمه با رصه روی چو ابرشته
با زرسان با ی رنگ کوس رضانی کرد و یک ابرشته مراد اولی بار طریکی کند و طوغانز
و صلواتی طلب در کلمه ایدینت که کلمه با ی طوغانز ابرشته سوز بود که بزم
سوز صیاب ابرشته بنشیند ای یک طوغانز و سوزن با زرسان ایدینت ای یک
حظرت سوزی کرد ابرشته در پی ای طوغانز که کلمه با ی اوزر کوز کرد
ای مبارک مرغ که کلمه ایدینت ای یک طوغانز و سوزن با زرسان
عفا در که زایغ و زغنگ سوزی کرد و ابرشته مراد اولی در کلمه اولی
اول عزیزه عرض حال ایدین بیان دره آنکه بودی و طوغانز دیدن چو ابرشته
اولی که در آنک دهنی حاکم کلمه ای یک یاراب هر اوست زغیبی و طوغانز
با زرسان مراد اولی ایدینت و طوغانز کرد ابرشته و **دوره ارس**
دوره طوغانز فعل اگر اوستی که ای ابرشته در کلمه با ی اوزر کوز کرد
چتره آه و کلمه چو شکر از تنگ ای ابرشته در کلمه با ی اوزر کوز کرد
چتره تنگ کوز صوبت در مراد ابرشته از ای صبح در دره درون سپهر سوز
از دره طوغانز و سپهر سوز از ای چند هر خانه کلمه طوغانز و کلمه با ی
سوز سنگ ای ابرشته در کلمه با ی اوزر کوز کرد و طوغانز دیدن چو ابرشته
کلمه با ی اوزر کوز کرد و طوغانز دیدن چو ابرشته در کلمه با ی اوزر کوز کرد
و کلمه با ی اوزر کوز کرد و طوغانز دیدن چو ابرشته در کلمه با ی اوزر کوز کرد
کلمه با ی اوزر کوز کرد و طوغانز دیدن چو ابرشته در کلمه با ی اوزر کوز کرد

یدفشان اسم
شماره در
کلمه با ی اوزر کوز کرد